

כרשח הריגול:
עוברת
וסמי שאלה

קלמנוביץ

13.1.88: שרות הביטחון עוצר את שבתא קלמנוביץ וקובע שהוא מרגל סובייטי שתול

אורי אבנר על אבדיהד

דמיאניוק: הוויכוח לא נגמר

עונש מוות

20.4.88: ג'ון דמיאניוק נדון למוות, אבדיהד ג'יהאד נהרג בפעולת-קומנדו בתוניס

השירה

תצלומים בלעדיים
גבראזיל

התינוקת והוריה בבית

ניתוח מיעבטי:

ילדת בראזיל - הביתה!

15.6.88: אחרי מאבק מישפטי, מוחזרת הילדה ברונה-קרולין להוריה הבראזיליים

הרצח אבימל (בנוכחי ריבון) כן המפורסם שריכז את

האם הוא צדק בדרישותיו?

31.8.88: אסיר-עולם הרצל אביטן בורה מכלא באר-שבע, נלכד אחרי יומיים

היד הקשה

6.1.88: יצחק רבין מחליט על שיטות לדיכוי ההתקוממות, קורא לשבירת עצמות.

מרי בשטחים

16.12.87: ביום השמיני של האינתיפאדה מגדיר "העולם הזה" את מהותה: מרי לאומי.

העולם הזה

מי יעוך בעיקבות הגלשן?

פשלה בצפון

2.12.87: פלסטיני עובר את הגבול בגילשון, חוזר למחנה נח"ל, הורג חיילים ונהרג.

קוא יקי

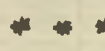
אי-שנה השמ"ח נולד באוגוסט 1937, כמה חודשים אחרי שאורי קיסרי הוציא לאור את הגליון הראשון של שבועון זה, בפסח 1937. הוא היה בן 13 כשקיבלתי לידני את העולם הזה. לצה"ל התגייס ב-1955. באותה השנה - 1955 - פירסם העולם הזה בפעם הראשונה קריאה לממשלת-ישראל לעזור בהקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה. באותם הימים נערכו בגדה המערבית הפגנות סוערות נגד השילטון הירדני. ממשלת-ישראל הכריזה שכל שינוי בירדן יהווה עילה להתערבות צה"ל. כלומר: צה"ל יתקיף אם יפילו הפלסטינים את שילטון המלך.

העולם הזה קרא ב-29 בדצמבר 1955 לנקוט מדיניות הפוכה: לעזור לפלסטינים להקים תנועה-מחחרת, לספק להם כסף ונשק ולעזור להם להקים את מדינתם החופשית לצד ישראל, ותוך ברית איתה. אמרנו שזוהי הדרך היחידה שבה יכולה ישראל להשיג שלום וביטחון.

מעטים שמו לב לדברינו. הם נשמעו כמשוגעים. המדינה היתה מאוחדת בדיעה שהבעייה הפלסטינית חוסלה סופית, שהעם הפלסטיני חדל מלהתקיים (או שלא היה קיים מעולם), ושהברית הסמוייה בין ישראל וירדן תביא לשלום.

מאז עברו הרבה שנים. לאט-לאט נוצר קונסנזוס עולמי, שבמרכזו עומדת התוכנית שאותה הצענו אז. המאורע החשוב ביותר של חשמ"ח - ההתקוממות הפלסטינית - אישר את כל חזוניתנו.

שמענו השנה הרבה פעמים, גם פה פה מפי אנשי צמרת-המדינה: "צדקתם. חבל שלא הקסיכו לכם בשנים קודמות."

אני פוחד מפני המילים האלה.

אחד מחברי-המערכת שלנו בשנות ה-50, אורי סלע, נהג לגעור בחבריו בהלצה: "די! תפסיק להיות צודק! אי-אפשר לסבול את זה!"

נדמה לי שזהו יחסם של רבים וטובים אל העולם הזה. אי-אפשר לסבול אותו מפני שהוא צודק. זה מרגיז.

די להביא כמה דוגמות מן השנה הזאת: במסך שנים אמרנו כי "האופציה הירדנית" אינה אלא אשליה. השנה נקברה על-ידי המלך חוסיין. אמרנו בראשית השנה כי מסע-הדילוגים של ג' רג' שולץ הוא תרגיל ריק. הכל אמרו: "זה לא יכרל להיות! שר-חנף אמריקאי לא היה מתחיל במיבצע חסר-סיכויים!" הסתבר שצדקנו.

הוא הדין לגבי ניתוחינו בשחחים האחרים: הכלכלה, הצבא, התרבות, ענייני-החברה.

אולי זה מסביר את הפאראדוס: דווקא בשנה שבה התברר סופית שהעולם הזה צדק במשך כל השנים האלה, גברה השינאה לשבועון הזה כתובים מסויימים בצורה המזכירה לנו את שנות ה-50. על העולם הזה הוטל כמעט חרם כלכלי טוטאלי. רבים מדאשי המשק והמפלגות התערבו אישיה כדי למנוע מאיתנו מודעות.

זוהי תופעה פסיכולוגית מעניינת. היא מסילה על שותרי השבועון הזה חובה כפולה ומכופלת לעזור לו לחדור לחוגים חרשים ולהגביר את הפוזתו, כדי שיוכל להצליח במשימתו, "בלי מורא, בלי משוא-פנים".

על אביה!

על אביה!

העולם הזה

הפיגוע

הצעת המשחד של צירוף:

ברשת

הגילויים

החדשים

9.3.88: חוליה פלסטינית חוטפת אוטובוס ונהרגת ליד הכור הגרעיני בדימונה.

העולם הזה

סיכרה העצוב של

מונירה האשה

מנירה

האשה

מנירה

ארז קידר, בנו של מוטיקה קידר, ששוחרר מהכלא הבריטי, מספר על חייו ומעצרו

1.6.88: בתקרית טיול המתנחלים בביתא מיידה מונירה אבן במלווה שהרג את אחיה.

העולם הזה

עכשיו זה רציני איד ניתן להתגונן?

גאדיים!

29.6.88: המידע על יכולתם של צבאות עיר ראק וסוריה לשגר גאז רעיל גורם לדאגה.